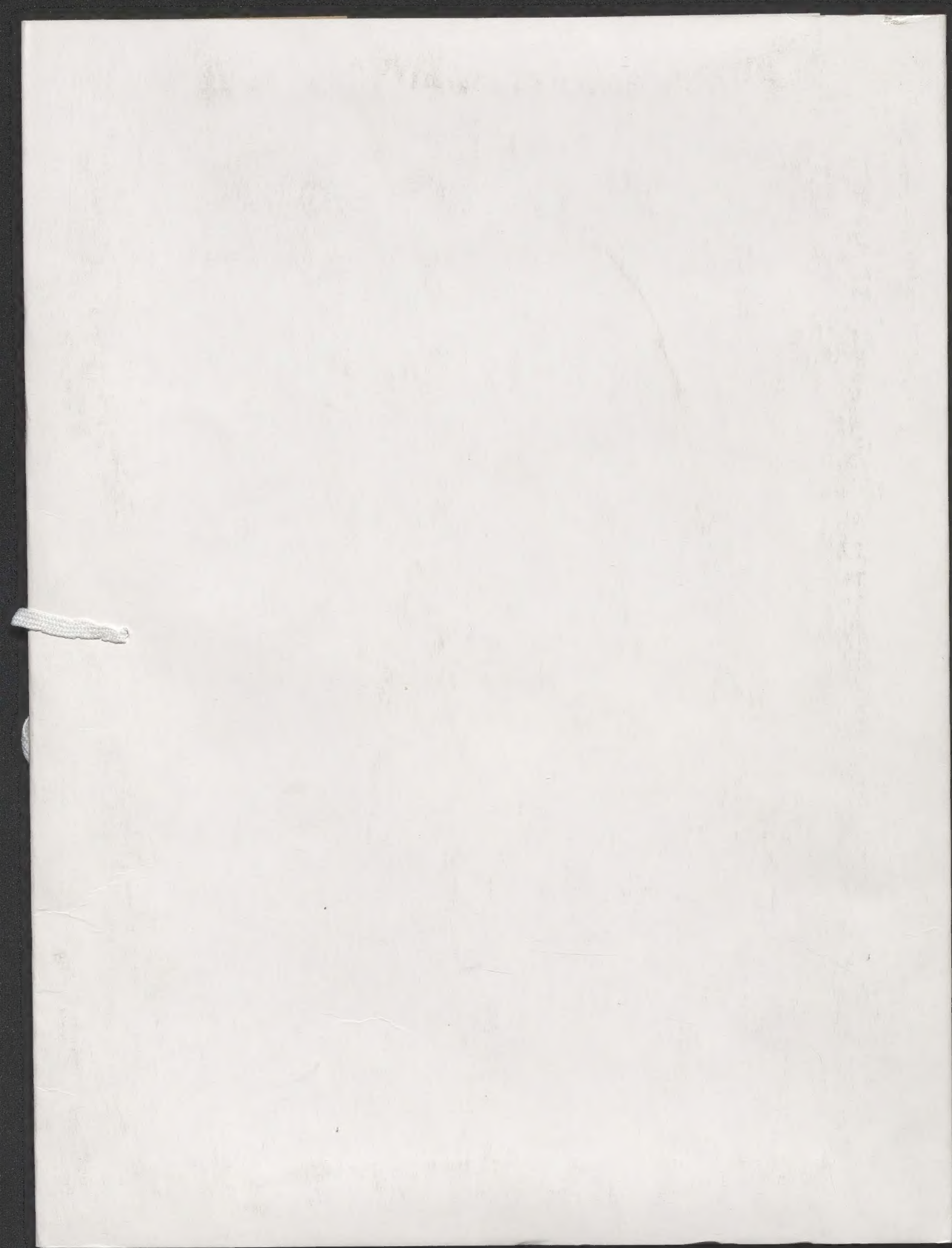

8300

III

Bibl. Jag.

8300

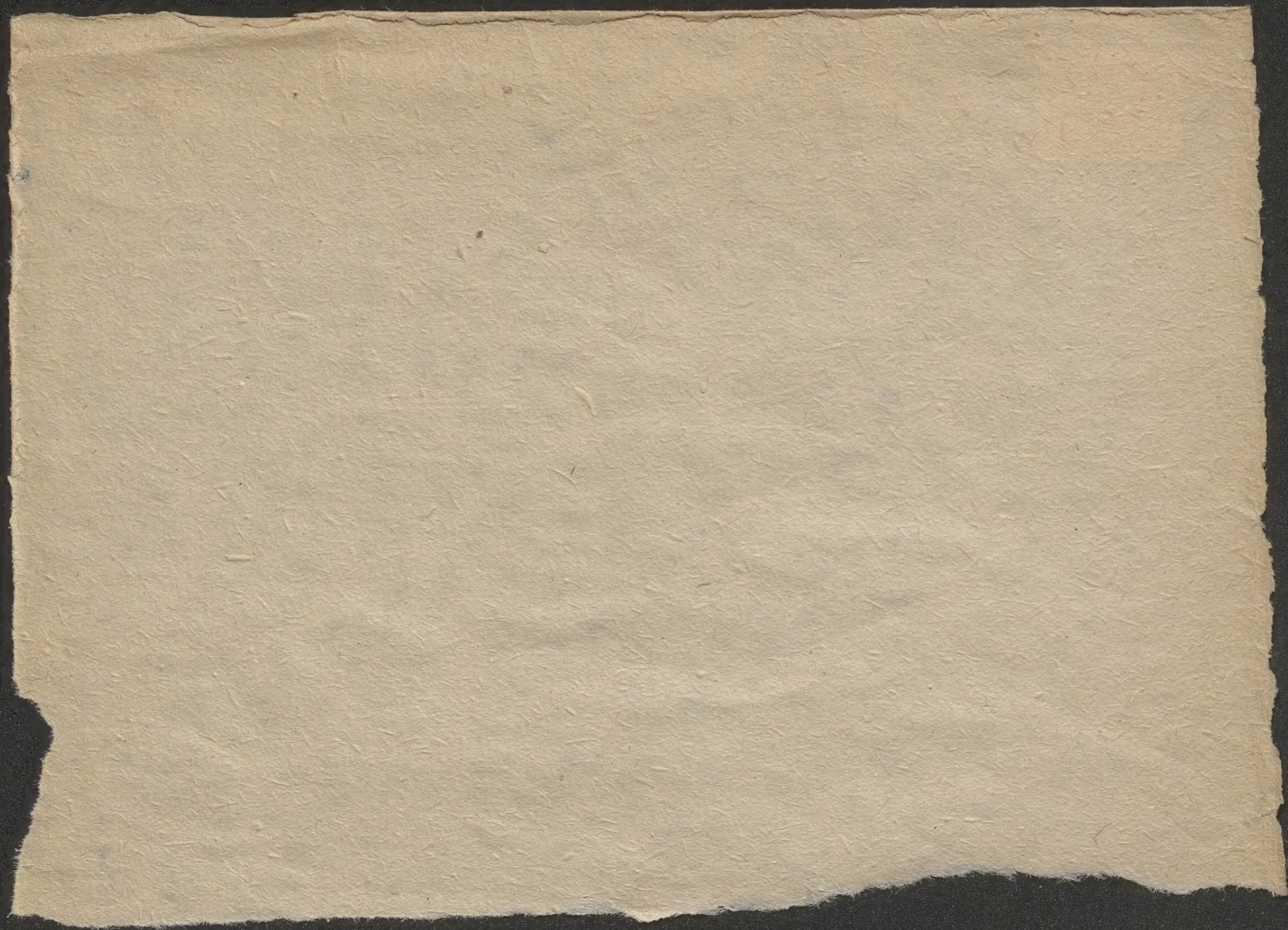
8300

Recenzja:

Karol Libelt: Filozofia i krytyka.

1
Filozofia i Księstwa przez Karola Libella.
Tom I. Samowoladstwo rozumu i objawu filo-
zofii starożytności. Drugie wydanie. Poznań
1874. Łipski, Pro XII i. 248.

Łipski, niewątpliwie najświetniej-
szy z naszych ^{niezręczny} Księgarzy, zdaje się, łalanie
światła, lecz doświadczył, przedsięwziętego
zapodu, obdarzył nos nowym Dziel Libella
wydaniem. Kilkieś to na kilkanaście do-
mów obłożone przedsięwzięcie radości pa-
rota, miłośnicy oświeczonego piśmiennict-
wa, a mianowicie, co do mnie, nie spó-
li-
bello, szłyby naley i wczes przeobrażenie pol-
skie, religijne oraz filozoficzne wyzna-
wań, a także, wdzierani się, starożytnemu
wydaniem, że tyle pomniłost jasnego wy-
kładu, a dobrego stylu, doleg albo rozpro-
szonych po czasopiśmie, albo miernia-
chodzących się wzięć ^{na} wstępnach Księgar-
skich, alicia razem i na wygłask odłaje
powiększany.

Łaliczając się do sprawowania, je-
stem w nader trudnem położeniu. Nie
mogę wspomnieć o filozofii niepospoli-
tego myśliciela niepoddawany jej kryty-
ce surowej bo tego zarowno cieszę się
i miłości kraju wymagają. Ale zna-
komity, pisarz już nie przybywa na za-
mi, świadczymy jego kłopot, praca i trud-
ność. Właśnie bratem pióra do ręki, kiedy nado-
sta wiadomość smutną o jego zgonie
niepodziomym dniami cienia w Brzo-
wie pod Golanem. Amart opatrzoną wy,

skłoniłi samocann; Ktore dościół Daje Dnie,
coinn swoini nad drogę, gdy mają pokro-
cząc wstawnę pielgrzymkę. Łaskawie wiel,
Ni xat po sobie, bo dobry to był syn aj-
cynny, prawnę obywatel. Długie jego ży-
cie było nieprerwanem poswieceniem się
na misji braci, bliźnich, i prawdy. Dł-
wiecie tak knałomita i wgechilomita
pocłae, Domagarsię w nagrodę brudom
swoich, gumiłownej fiografii, Ktorej
jednak w tej chwili nie można napisać,
bo niedostaje liernych, Długianekbranych
Dokumentów, o ruchu narodowym poro-
ku Długianekbranych. Ale nawet monografię fi-
lozoficzną, Ktoreć nie można przed wyda-
niem sobie wyryślić zmarłego autora.
Bo podobnie jak i Długianekbranych
szompek ubijamy celniejsze jego utwory
filozoficzne, liernie jednak rozprawiamy
Ktore, Długianekbranych (arwiadano że
on do śmierci ciągle był drukował) nie-
względnie wziętym, lub wyjątkiem
jednym, z jego Ktoreć filozoficznych. Takie-
ni to skłoniły wziętym, postanowieniem
pogodnie Ktoreć przekładzie z osobna, nie
zastanawiając się nad ich żywotem
z Ktoreć Długianekbranych systemów bez po-
kierunku miagomni, rozbiórów wany
Ktoreć mielłonych ich liernych. Długianekbranych
Ktoreć sprawa o liernie pierwiastki.

Takto podobny wstępną Krytykę
Do Ktoreć systemu, w Ktorem widat
wciwory, co przed nim Ktoreć me fi-
lozofii, Długianekbranych potrzeby pracy nowej,

nowego społeczeństwa i środków nowych. Tra-
 rami na pierwszymi stronnicach tego wstępu
 widamy do mnie zdanie na które nie wyżej
 zgodzić się potrafię. Skutkiem autor, że
 jest w świecie społecznym, tak i myślowym,
 porównawczy się swojemu fundamentu: w pier-
 wszym przez podkopanie rodni i paŝ-
 ców, wolaści, w drugim przez ułomne-
 nie się idei Boga wzbudzić i drugi nie-
 śmiertelny, które, przez krytycznym poru-
 mieniem ułomny się i jest okazywać po-
 wstać się nie mogą" (str. 2), a chociaż
 "wielka narodziła się obywatelska
 prawda i cnota porządku, czerwiek tysięcy lat
 ułomnie je od ziętady pragnie... strach
 cone odpowie ci rozum, już nawet odpro-
 widziat i mianat tak odpowiedzieć. "Wi-
 ście z tych podobnych ułomności, że Libel,
 tak samo jak Tremelowski (w Prusach)
 składają się do błędów, dwa pokropione
 mianem po niemieckich sekretach, ja-
 koby dwie wieki prawdy najwłaściwszej
 i najistotniejszej dla ludzkiego, po-
 legają jedynie na ślepej wierze i na piku-
 rze ślepej, każdymi sposobem ułomnie
 się nie mogą, wobec siły rozumu. I je-
 dnak religia chrześcijańska już pierwszy
 punktem le prawdy, a mianem ułomnych
 prawd objawionych wykład kazywa,
 mianem je za konieczne przedstawi-
 wiać, przeciwnie, już, za mianem,
 mianem przeciwnie ludzkiego rozumu, bez
 których wiara w dogmata chrześcijań-

1
słacie jest zupełnie niepodobną. Kie słuchanie porce,
to autor dwie wie prawdziy kardynałomarywa
dogmatami wiary, skoro w następstwie niejarem
znaczenia były zawore, ugrożam rozumny, ani
tęż wiary ludowi opiera się miżeracji krytyce
mimochłoch filozofów, lecz powaga wielki lud,
nieg protekcyjnej porceit sermoanaciemu tym
bunatowi filozofii pryncipij, klórg znakami
mystycznymi uwaraja, za, bunt porceit rozumowi.

Idęmy się z co dopiero podniesie niemniej
mianem Danone porceitnie filozofii niemniej
niej, talwe do porceitacem, gdy uwarajany,
ze autor na niej się wychował. Mowiają, że
wielki i dobry Duch ludzkiego, a Hegel sław
nagłosy na Koncynach rozum ludzkiego
"opiera się na miorowiskonych porceitach, bo
się widzi i anaję i wyszedł porceit Duch
sę, tego stworzeniem." (str. 64). Tak porceitnie
idone Dmias w każdy sposób osłoe się nie
moie, od tej wyszedł nanki sciele xapro,
kulowaty porceit nieulajęcy gwałtom, za
Dmianym sin porceit heglowski porceit,
heglowski dyalektyk. Taka takich gwałtom
klórgy porceit heglowski Dmianowski Dmianowski
na gwałtom i finy, uwarajany w sprawie
uwarajany w jego Dmianowski. Li kad Hegel idę
zad do heglowskiego Dmianowskiego porceit
miej, chylne porceit, ale nieg takie za
mowladkowo było uwarajany z siebie
(str. 64). Subie filozofii porceit, nie mian
gę być stracone i nieg mian do mian
filozofii, tego argola nieporajany. Wmian
Dmianowski Dmianowski serce i woli, hawny,
słacie, wotodre, wotodre, a klórgy wotodre,

2

Ł. X
ze słowami mię pisał: / Eucharystię, pram
nadanych mi przez Dłotę, Kieralę. Wyta-
mane się a pod prąd tych sprawodnia rado-
by, komunię, a w końcu śmierć. Śmierć
cię myślenia jest zaprzeczenie. Heglowi
konsekwentniejszą od myślenia swego, zaprzeczył
w końcu wyzyskaniem, tak jak Kieralę,
tę protestantów w końcu. Sami sobie
nie zaprzeczali i porównawczy wyzysk
kieralę religii samą religią narodzić porówna-
zac' miało. (str. 73). Stwierdził, że
Dłota, że taki wyzysk protestantów jest ko-
muniem następnym samowładnego po-
zumu, porównawczego wyzysku, a nie bunt,
czego nie. Wtedy jednak nie można Dłotę
się namówić, że autor nie wydat. Podobie-
ństwo takie o same protestantów, o he-
glowskiej filozofii, i w istocie, komunię, mo-
żąc się za objęcie i narodzić wyzyskiem Dłoty,
mniejszych systemów (str. 64). Był porównem
wyrzucił, że w istocie zaprzeczyla sama
sobie i porównawczy wyzysku systemy filoz.,
zaferne w końcu same filozofię porównawczą
musiała, na co, czytelnicy znajdą obfite
przykłady w dziełach Bruno Bauera, Kier-
ala i Straussa.

Commint Stokora swego Do filozofii, he-
glowskiej, byłym porównem swom autor
sprawdził, że Dłota da miłości i że filozo-
fii krucha nasuwać na poród. Ale Kłóć Do-
konał się prąd? Kłóć to mięt po heglow-
nin bankrutstwie na mię się dawać? Wy-
glądającego niepokojnie nowego megalu

me filozofii opisanowata autora z trudnosciami,
wspolnie mu z Trendelenburgiem, Heglem - Wianickim
zbiorkiem i zylu zinnem Polakami. Zali
ta praca negatywna niemieckiego miedzy ludzka
ustanowila mu sie na nowo w cieniu stowian
skich zbow, w pramienach narodowego zmi
er. Przystep do filozofii do Stowian maliny!
i wstaj sie mi w tym Stowianum. Przystep
stowianiska! Tera to nie nowa. Od lat trzy
Dziadu w rożnych modulacyach porostawiana
do amideina, stwiera na przemiany zix
to próżności narodowej, zix to prawniczej,
emym markemom, zix to chorobliwym
widzianom z rozpaczonego milycyjskiego, kłó
ry zwałpnowy o Zachodzie wygleda zbowie
nia od Wschodu. Porwiedmy wiec cos o tenc
ciagnajacy sie przez burze rozdział pierwiast
go koinu a rzucajacy wiele s'wiatla na
rozwoj Dieckhoffa Libella.

Nasamprzód uderza w tenie p'rofrna
wdrone, bo xreśla tak silne przekonanien
wprawywie przez lat zyle trzymajacy sie
Dzielnym i myslom, nie moglo byc bez za
rodka prawdy. Wistosci myslicie nasi xra
zini podrobnego negatywnego Hegelismu w
burze Dzielnymach religii, filozofii i polin
tyki, cofnizli sie do swojej polskiej kocuciny
wstawy i zix sie zapytali, czy nie ma praw
xianych, z kłóychly nowy utokye moxna
system. Olok Libell, jak zyle i innych, zna
laxtery w narodzie naszym silne poczucie
cie koscioła i Boga, i duszy niemożliwej

[illegible]

31 X
czy olini wadzi, a jemu niejako a ancytury
i nie nie a poma, reszty (Tawian, lecz chyba
warcio ich wali. Bo i kto się spowinca? aby
schylna (a drisiaj schylna i Stowianów
zna sa, prawie jednomyślnie, myślny) sta-
wa ta w walce przeciw niemieckim racy-
onalistom, a klóymy jej biurokracji i dr-
okowienstwo wchodzą w sojusz czoła ści-
ślejszy?

Alc przyprzysiężony mowca wreszcie
wistnie nie hegemonii Stowian wprokno-
ju Duchowonym Europe, w ichy natym nie
czykają. Lecz autora. Bo nowa filozofia
sta Stowianiska albo tam kołynie, gdzie
skomocyt Hegel, albo będzie kupetnie sa-
morożny, metkożycie o przenieście. Pierwie
zda się odprowiadać zyciemom Libella
i stwornie, bo jeżeli prawią jest, że kto
bycie filozofii heglowskiej pozostawia na
zarosze, a każdy nowy system będzie mu-
siat z nim się rachować, osywiście myś-
stowianiska także odhiznie se rachunki.
Alc, jeżeli ludno zrozumie, że pomoga
czego pokona heglowskie myślni. Bo
początkować się z dawniejszym systemem
jeść to samo, co go pokonać, a przeciwko
młodemu do prawa, jeść się autor
myślnia pokonae pokonem.
Wadzi, aby same mowcie Adolsto zsta-
mie myślnie Dialektyczny. Jeżeli zaś filo-
zofia Stowianiska, przekonana o nie-
podobieństwie powieia Hegelianizmu

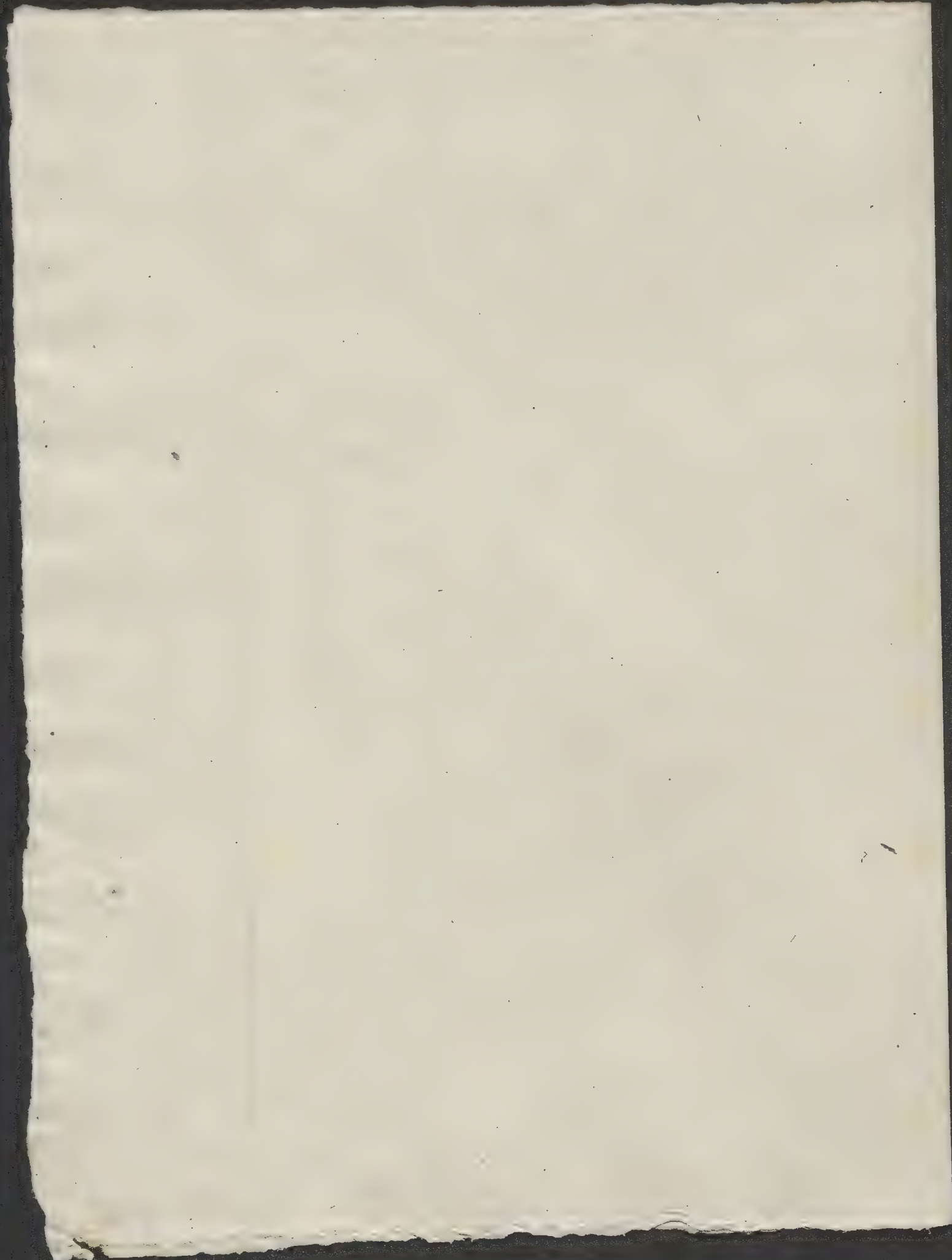
Рыбин в окрестности 1875 года

Dr. F.

the
to
a
in
in
a
e
a
in
a
a
a
g

Filozofia i filozofia praca Karola Libella. Tom II. System uniwersytetu czyli filozofii uniwersyteckiej. Część pierwsza. Drugie wydanie. Poznań 1874. Liczba stron 314.

Najważniejszą, chociaż nie najlepszą z filozoficznych prac Libella, „System uniwersytetu” wyszedł po raz pierwszy w r. 1850 w poprzednim roku po raz drugi, (nie drugi, jak myślnie na liście wydrukowano, lecz drugie wydanie ukażało się już w roku 1857). Trzeba było dość wiele między pierwszym wydaniem a wt. latniem nie masz, co powodzi, że autor nie chciał naprawić błędów, aby nie narazić jej na zupełną ruinę. Nie przypuszczał bowiem, żeby imiel tak żywy i bogaty, powołaniem kilku latych obywatelskiego i naukowego doświadczenia, nie miał nie do zrażenia systemowi, uścisłemu w charakterze heglowskiego raportu w Poznaniu. Wolał jednak nie stracić się budować i miał rację, bo jakkolwiek w niej wiele dobrego i cennego materiału, same fundamenty stoby nie pokwalała na żadne reperacje. Powiedźmy więc coś o fundamencie, o zasadzie „czystego” systemu. —

Libell umiartwiony bankrutem myśli niemieckiej, pchany energią boga, tej natury swojej do utworzenia nowego i ostatecznego wiary, popadł między w błęd, który nam wspólny jest z Tractem, z tym, że niecierpliwą prędką, i zamiast wypracować a koalicję filozoficznego głównie sprawy rozumy, wolał zwinąć

nowo' zupełnie i ochronie się pod sterujacą, po
wyobraźni. Także Kowitexpro od myśli, M
tak on rozrywa od wyobraźni paroko, W
namy, że a niej wyłoni się obfity potok, N
wiedzy filozoficznej. Zapominał, że dnia, e
tamie wyobraźni nie jest cieniem pierwowo, do
tmem, niezależnem, Chrystalicyzmem, w
w sobie rozrywkę, glórom prawa du, g
chowego i materialnego istnienia, za,
pominał, że duch być musi i myśleć mu,
si, aomni góto, sobie coś wyobrazić spo,
sobem umiarkownym, bo nie moim autor, i
o wyobraźni grubej, amystowej, wspól, v
nej nam ze rozrywkami. Peronik mój, a
cy być podobną, calo. Rozkłada myślenie, b
go, nie powinno być ani zbyt ogólny, w
p. jestem, bo ten Kowitexpro się latko w
jesteś twach, niemyśleć, ani zbyt szer,
główny, n. p. wyobraźni, leżąc na po,
myśle' ducha, który sobie nie nie wyobra,
za, lecz rozrywkę nie bezpośrednio, a po,
mimo to nie przesłaje być' duchem ani
filozofem. Duchem myślenia aaroy,
eraj wyobraźni leżąc na po a adanie
"wyobraźni" aamyla w sobie drugie:
"myśl"; Ktoś jednak nie widzi, że myśl
zaraz pierwowo miejsce zajmuję a wyobra,
znia drugie; że myśl, górną aamowię,
Dz, nawiązani duchowi, gdzie wyobraźnia
ustaje, w głębinach samych, poderać gdy
wyobraźni, harmonia i wiata i aaroy,
brzym i jego kształtami aalindiana,
pośredniczą między um a duchem a
mowidnym, ciżgle powracają zokumu

paracordum, inaczej kaktusie narmannowe
Mlandio i t. d. etc.
Wład racadnieru autora pociągłi słę, że
kilku wyrazom nadat ibovolnie zna-
czenie nowe. i tole dy zomax potlusa go-
lowa, że nowym wyrazom lub nowym
ich znaczeniu i pociągłi potlusa go-
go, bo żywi t. d. etc. zaimax.

Dem eben i vo begriffe fehlen
Darstellt ein Wort zu rechter Zeit sich ein.

i tak wyobraźnia przetrwać umiemo, a ty-
mego i z myślenia miedzi kłótyc nowa,
a najwyższą, z tolad ludzkich: ironyst.
i tak doivolnieo jednor. postępowania
bardzo wqslowa jest kłótyc, bo wyraz
"m" tyle żywi nowobit nieporozumien
narodowej filozofii, że lepiej byłoby go ży-
pelnie, z niej wykopie, z tolad kłótyc, że
myst" najwyższej go zastępie. Umoty
wowanie zas inne wcale się autorowi
nie udało. Bo wyrażony myśl kłótyc, za-
danie, obywatelne wyrazem albo kłótyc
kieru kierunkowym (str. 7), mniad, że
myśl nie more sobie znaku stworzyć,
że na toimej polucha polęgi Duchu, ku-
dujzej ciato nładny, a wyraz dła my-
śli (str. 8). Perzwoicie nie more być myśli
bez wyrazu, ale pogląd, która polęga du-
żna słowami wyrazu, zależy od znaczenia,
w jakim bieramy myśl. More myśl być
istotnym, sądem, zdaniem a tole ganiemo,
że sobie stworzyć ośady kierunkowej, ale
myśl ośady latie, cato, polęga Duchu,
klótyc myślimy, a to nie polęga imię

[illegible]

strony w tym miły. Dzierwiczym lecie wykili
szerokie szlaki, po których my jesteśmy, są
pani moga być bezpiecznie: Tępnos i Tępnos,
poetyka i retoryka pokostana na karo-
sze. Siwiecniemi pomnikami leżoło filo-
zofii Ksawerów, która niestwierdza autor-
niemi być odwiecznymi, od polowym
tatem. Wielu myśliciele nie podhamali
się zrodem wyobraźni, to prawda, lecz
pod swołog brali ją, chwale, ale tego
niektórzy nie wiedzieli. Wyznawali
jej według potrzeby, badali jej naturę,
stwierdzili jej objawy, a ile razy przy-
szła być gnieźnią i postawiają, sta-
liwali z nią do wykrytych niebów; ale
nigdy jej nie pomierowali, nigdy nie ro-
gnali.

To samo, co o wyobraźni, da się po-
wiedzieć o drugiem kierunku autora, po-
dmiotowym przez innych także polskich
myślicieli, na marności i niewiedzę, że
filozofia przedlibelowa była tylko filozo-
fia rozumu. Stwierdzi, że nie uprawiała
całej dziedziny woli, lecz co najwięcej ogra-
niczała się na. Zarzek woli ludzkich (str 3).
Jednakże. Dzielni własnemu takiemu bieżącemu
sęci w badaniu, filozofia woli, znaną w
etyce starożytnej, potem w chrześcijańskiej
teologii moralnej doszła do wielkiej doko-
natości. Nie kaniębała przytem ani
woli narodu ani woli Praga, jak on-
kor stwierdzi, (str 4) bo przecież, w il-
może mowa o woli narodu, kaniębała
się polidytka, a druga lub melafingka
(m. p. w Tmiewan) lub teologia Praga,

tych. W obu dziedzinach filozofia Daw.
niejsza dociekała się i ogólności swoich
myśli, a nie ona winna, nie pigoń
tegoż, nie daję o poprzednikach,
względem rozumu. To co karu
dy myślowe. Ale nie mniej niekiedy
zima jest pochwala, według której fi
lozofia rozumu (oczywiście w Heglu)
wzbiła się do wysokości pojścia same
go ducha, wwarzące go na brzośta
mówiskach; jako ducha jedynostkowego;
przedmiotowego i bezwzględny; wwa
żając rozum, myślenie, jako istotę je
go (str 5).

Chęli także jest prawdziwa natura filoz
fii niemniej, byt porównania autor poro
stać przy myśleniu, a nie przywoić
istoty Ducha do wyobraźni. Ale do du
cha przedmiotowego; to rozum jest
nie tylko nie jest naturą filozofii bez
linii, lecz wieth, kleska, dla jęzika,
gdyż nie tak nie może jęzika, jako
kombinacje pojść sprzecznych. Duch
przedmiotowy jest bezmyślny kontradyk
cyj, i tylko pryncipem jęzika, bo jako ma
dono; więc kontradycyjnii. Trzy mar
i przyroda sama mają w sobie tyle rozum
mu, ile Duch ludzki w nie wkłada; ale
nie są rozumem; mają na sobie ślad
myślenia, ale nie są myśleniem. Ten
relativizm autor mówi, że Duch przedmio
towy jest ideą, a idea jest myśleniem o
przedmiocie, ślad przedmiotowy jest my
śleniem, ideą, Duchem (str 5), to słowa takie

wyglądają zupełnie na dyalektykarną grę,
słuch i przekraczając granice dozwolonej prze-
nosni. Widać to ze słów następnych, gdzie
autor rozchodzi się o tem, że w całej naturze
dysze myślenie, bo ten i ośmiat wielki objawia
się tak w astralnej kolumnie pióstej, jak w
prawidłowej słone i planetarnej, cel odstawia-
jący między siebie i kłopoty, kłopoty myślenia,
słowa pojmując i podziwiając (str 6). Kieś mi ma-
my precyzyjnie takiemu i takemu pojmowaniu,
ale w ogólnym, czyżż to chce granicować słów-
ca maksymalną przedmiotowością myślenia, czy
mówiąc, idee, Duchem samowolnym. Widać
kolejne, wiec w sobie, zawsze jest w sobie, nigdy
nie jest przedmiotem, a niekiedy słowem
Ducha przedmiotowego i sprawdy i nieprawdy.
Waż, nie zastępuje. Ściślejsze mianem
mówi się o sobie, ale w polskiej myślowości
godzi się wątpić, żeby ścisła ten logikę
półwzrostu i jej w sobie.

Podobnie rzecz się ma z brzmieniem
słami, w których zawiera się i bledzie
mniotwo: obrazy, wyobrażenia, prze-
obrażenia, z których pierwsza słowa, drugie
słowa, trzecia słowa się. Polega ta
różnica brzmienia na paradoksalnie, że ma-
lura Ducha wszędzie jedna i ta sama,
różna tylko stopniem pojęci i rozwoju
swojego (str 12). Wzrost i rozwój
do świadomości, brzmienia wyobrażenia, przekracza-
nia natury i Boga, bo to dwa sławy bogi
Ducha. Do Ducha przedmiotowego, czyli
natury, przed wyobrażeniem, może i być,

co do Boga, nadmierzają tylko, że przyznawanie
złoty i srebrny wyobraźni (obrazni) jest wcale
autora, henryka, filozoficznego, oraz jednakże
znanemu zapiaszcza się dalej do analizy boskiej
obrazni. I tu dopiero widzieć można żywą
migrację, nie miotającego państwa, a leżą
ca autora niechęć zowie solidarnie lub postę
powym katolicyzmem. Duch mieszkający,
bez względu na to, czy jest naturalny, co nasz
i tak ograniczony, bo Bóg jest, a nie
człowieka, człowiekiem lub Duchem swoim
(str. 12.), w zupełnie jest państwa, autor,
gdzie dowodzi, że dla Boga potrzeby, nie
tania treści swojej i odpowiednia forma (str. 13)
Złoty jest i w rzeczywistości, a nie w miejscu i czasie,
sto i widać i słyszy, nie znaemy nie innego,
jeżeli że materia jest rozciągnięta, bo materia
to myśl Boga, to prawa i obowiązki i ich
słowa, będące tej myśli i wiastotą (str. 56).
Wszystkie te rozumowania, co, w logicznej sprze
żności z pojęciem Boga, którego au
tor przyznaje, że państwa, natural
nego, rozrozuł i wiastot.

Piszę i głęboko rozprawia Libel
celu ludzkości, i widać go w rozprawach
mianem Księstwa Boga i na ziemi
(str. 83 i nast.), ale i tak i w tym i w tym
miejscu swojej Dobrowolnie i wiecej
(na str. 103) błędem rozwinęciem Kato
licyzmu, słowem i na opole, od Kato
licyzmu postępowego, który będzie religij
filozofii i wiastot. Wskazuję, żeby reform

my Pina II i pima S. Ventury mogly mu
na to Dostawczye argumentow, Thawer,
slowa xci i odskrepienstwa jak moio
swiadczq o mieszkoniowej zywotnosci i
pelnym ideacie Chrystusowego, bo i ca pira
zvolna chryscianskwa rozwineta i z ro
znozie rozgromiona, ktore sie obok gloi
nego stosciota w osobne stoscioty uformo
waly. Autor nie bylby lat maironie poe
tycznej genery herakyma marnacyt, gdyby
sobie przypomniał, ze Chrystus jedniq byl
po swym umie prawiacyt Bostwo, jedniq,
tylko roznie i chwile jeden mianowit.
Atmus Dominus una fides, unum bapti
zma (vd Ephes II 5). Konieczne i nie chne
scianskiej rozstanie sie w liemie reli
gie, ze i roznozy dyalektyczny bezrozlyq
dnej idei heglowskiej, nieobale jakaplu
rowiej postepowym katolickym nom. —

Na innym miejscu (str 116) podnosi au
tor cielawe pytanie, czy Bóg jest wniqtrze
swiata, czy zewnatrz. Zamiast odpowie
dzić, ze Bóg jest wniqtrze swiata po
dzq, swiatem swym, i swiat, na co
mowit, ze i zewnatrz Boga, bo nie
skoniemona kixechmwe obejmujc przestron
skoniemona, autor woli swiat, arobic
mieszkoniowym perrex co Romeemista
wa sie jedno z Bogiem, bo mieszkoni
nowe, moze byc tylko jedniq (str 117).
Chocemy sie go lat daleka jaik Bora
palega, biala jej xciomixnym objawu
i jak Bostwo wypelnia mieszkoniowosc

exacow i ppreraxeni. Wadziq, xebz niepospolidy.
matematyky, jaskin xamitow wstaxowal
siz Libell, wiczyt nad senyq rospodobien
slwo materialnej mieszkaniowosci, a to
niepodobici slwo bylo porownio go straszk
w poniesidlycznego bledu, ze sionab i Bug
wladziowie jedno sq. Pomijam bardziej
mny nstyp. o Chryzostome (str 123) z Kloru,
go zlosliwy tyn tyki mogly ciutowa ob
winnie o sympatye dla chryzologicznej
teorji. A tuziwa, pomijam nstenci hi
storiyenne, nie rozele naxiqce ucho Katoli
ckie, boe i Dnieko slowo row, ze liwaray
a chieray. Za bair byt se i ciem miesni
lego. Iakutwa: podexas gny Libell zrobil
go liwien ptojaska; iakta znouwstaxo
duwa swistra iuray Magdaleny, o Kloru
widomid, ze wstanie pamiestni do
Klonata Kipwola rospodimoiw Francey,
zostala niepodziemie malke apostolan
Sanow i Kalkoha (str 173) i. s. d. pomijam
wspamiestniowstnie wozyszkic se. Drobud
stli, a nabywam niz jiskere jisker chm,
le nadaxakitem warinijaxm. —

Wstaxioway z naxatem, jask donoy
brawie nie je it idola. Duchu a w axakem
pamiestniowstnie wozyszkic se. Drobud
stli, a nabywam niz jiskere jisker chm,
le nadaxakitem warinijaxm. —

12
X
Wprowadzenie, to system dwóch sfer
mocy: zasadach jest zupełnie nieroz-
dzielna, powiem więcej, jest nieoddzielną
zjawiskiem, krytalem dalej, ale jaskne
rosto nie oddzielenie, gdy drugą podro-
bny systemu swego nazwał autor. filoso-
fia rozumu. Czyż można nie pochwalić
zakwalifikacji krytalem? Nieprzod-
rodku się mu, że filozofia rozumu
lek jednostronnego rozwoju rozumie się
rozwojzeta, a potem słowia się gra-
nie filozofia, a podział systemu swego
go! Ale przebieg! Teoria myślenia
mnie być podziałem teorii wyobrażenia
(str 20), jeśli umysłowość nie jest
nie jest, tylko obiektem wrażeń na-
gich logiki myślenia (str 21), to proste
rozumieć przedmiotem logiki
zbadanie i przedstawienie, a nie, meta-
fizyka, aby na tych dwóch dziedzinach
opracować całość przedmiotów my-
ślenia. Temczasem autor wprowadza
rozróżnienie, że system swój opracował
słowi Dmochowski, miły na wyjętym
komieniu, nie przypominając sobie,
że krytalem, miły przypominając sobie,
słowem. Ten jeden, miły po prostu
autora, a wiecie, że cała jego praca
filozoficzna.

Wszystkie kryteria, do których
systemu nie należy traktować uwagi kry-
tycznej. Parę przykładów i drugą

[illegible]

Wierzeń, lecz całością wyrosta z jednej myśli, z
wolnej, jak Drzewo z nasienia. A drugiej skro-
ny skroby stworzeń, myśli i obywateli
nabywa swoje oświecenie i wyobrażenie, któ-
re w anaczeniu przenosić może i obywateli
za system. Wierzę, że w tej drugiej kła-
szeniu jest miły oświeceniem obejmujący
Boga, świat i ludzką, wykształcenie i
cecha i materię, oraz i wyczerpanie.
Wierzę, że jednak, choćby ludzka skroba i w
monodii lub organiczności: pieniężnej
nie ma, bo głównie myśli są odblaskiem
Heglowego paradygmatu, o drugą ludzka
się nie potrafi, przekształca się w potęgę
swej logiki i bez słusznego powodu ma de-
alektycznych doktryn Heglowego wola-
nie przekształca świat. Rzekłbym, że
nie chce uchwycić za paradygmat, skąd, że
może nim być także i solidnym, ale po-
tęga Heglowej dyalektyki, która się nie
jest za jego przeniesienie się rozumie,
wi a nie może, do wyobrażenia tak go potęga,
że nie odolewa nawet uchyłki i potęg swej ka-
liności.

Postawił nam przed sobą Boga, o-
biektu, ten jednak nie na wiele przydał
się, gdyż systemowi i wijszej przyrodoznawcy
nie przeszkadza sercu naszego rodzaju, anieli-
bysności rozumu lub ścisłości jego rozumów.
Świat bowiem według niego ostatecznie
rozumie, jak gdyby Bóg nie był, a o-
sem anonim w najdrobniejszych objawach
działanie Boga niewolniczo wyraża. Tak

„Dziwiliarowe” jaśniejsze na przymianę, to
 fantazmaty, poezja, poaukumy, do przymie-
 nia, barwa, najprawdziwiejszego „miałory”
 alimni jest komuśtem przelnie systemu,
 w którym wszystko w jedno się ciera, bo,
 jak między duchem ludzkim, a duchem
 Bożym żadnej różnicy nie ma, różni-
 cy, tak ani między duchem ludzkim a ma-
 terią; oba z atomów bicia, swój porządek,
 atom zaś, to władcze nie. Coż więc dzi-
 wnego, że Bóstwo z nicością się spotyka,
 i wrażliwość i Heglow był i nicostą bezustan-
 nie się zlewają. Lecz nie ma tu nic stałego,
 jesto wszystko się zmienia, nawet Bóg od-
 karmienie woli w miarę się jest. —

Takie może być mniemanie? Bóg nie byłby, gdyby
 się nie objawiał, a objawiać się nie może ma-
 terją, jest w karmieniu. Duch Jego niespożyty
 się gle obraca; stworzył cię gle wyobraźni,
 a przymiera cię gle coś przeobraźni; i w miarę
 stowy; Bóg stworzył, stworzył stworzył, natu-
 ra stworzył się. Stwierdził Bóg materję, wy-
 stosę, że wyraża formę pierwotną, podzi-
 egi stworzył może być wyraża formę
 pochodną; a natura przechodzi. Kształty
 w paucumie Bóg, ludzkość i przymiera, le-
 wają się w jedno wielkie huere morki,
 na którym yna wszystko różni się przeto
 Bóstwa, takie przechodzi i pochodnie
 kształty, a na drodze ludzkości i przymiera
 takie formy pierwotne. Tym sposobem Bóg,
 Duch i natura po brzy dziejmy, i wiały, a
 w końcu Karmie wiały. Heglowidz dydaktyki.

rozprawa się na trzy chwile: tenc, wadytenc i sup-
lytę, pryncy co powstaje. W 27 nauk, Kłóre
oryginalnie ochrzczone i docyć mienie.
Kształtowanie, spracowują, jednaki wielki w
określeniu, xamę, w języcu wistlerq mę, w
trudno było miłkneć powołani. Kamień
bożem pomówie najprzód o Bogu, potem
ołowien, marescie, o ferrynodrie, waje dula
najprzód teologię tych trzech nauk, imeni
stoją rozprawia o objaśnieniu się Bogu w
dowid, w ludzkości i w sobie, co drwinie przy
pomina. Heglowskie: i tencier, Fin
sichie i tencier. Włó głoive,
jako by trzy nowe nauki, Kłóre narwa to
byw: teo-kosmologię, teo-antropologię i
teo-teologię. Brumi to drinawie, ale roz-
raria dokladnie miedzi i postępek autoru.
Kadimbyt powinen autor poprzestac.
Bo trzy glowne nauki rozwariane resla-
nowirka. Bożę o zostaty ochywiecie, wy-
erexpięte w glownych swoich rozprawach,
gdzi x wyrazęgo pmięku widzenia napie-
spozgladac nie moxia. Tymczasem przy-
stępię do obich rozpraw; Do form spo-
chodnich, wyprędnijęcych szeroka przednie
ludzkosci, znnow do tych trzech nauk pon-
wowieć mowiać o x i innj strony, bo te
wymagala. Heglowiska metoda. Znnow
rozprawia o x yonic brachem, ludzkosci i
o przyrodzie i o tych pómia, że tena
rozwaria wykazdo ze slawnymi form
prochodnich. Wskazywa reslady tych roz-
praw przywaa. antropo-teologię i antro-
po-kosmologię, przyjemn ochywiecie nie

Bożlwo, które miarej silnieć nie może, jego
obpawiając się w ciągłych kłopotach, nie
jest Bogiem chrześcijańskim, lecz odwiecznym
silnym, mocnym, przemocą jego i jedynym
Krzyszczem na świecie. Na owoce, które
odwieczna i nieśmiertelna, już nie jest ma-
lująca, lecz skończonym Bogiem, i prę-
najmiej głębią i wzniosłością silniejszą
Bogiem. Bog, który w sobie nie byłby Bo-
giem, gdyby nie mógł w malarstwie wyrazić
wzrostu swojej; ale czy w tedy jeszcze
kto takiego Boga, kocha Bogiem nazwać
i nie powie, że On tylko pragnieniem, ant-
tebnością, a o najwęższej mądrym piętrem?

Właściwego chrześcijańska metafizyka
nie powie, że świat jest skończonym lub na-
wet całkowitym wzrostu Bogu wyrażamy,
bo i Ktoś nie widzi, że świat Kieruny Kierunki
nie jest pełnym, a tem mniej skończonym
Właściwy niekończący, a gdyby nawet jest
niekończącym, to i tak jeszcze
daleko do Kierunki wyrażamy, bo nigdy for-
ma skończona nie posiada wyrażenia kre-
ści niekończącej. Tylko Boga skończonego
mogłaby w sobie pomieścić. Czyż to do mi-
łoty powiem, świat w niekończącości
Ale budowa mi miłości, żeby na sercu prę-
żemochot takie niekończące niepowo-
dowało. Tylko podobnie niechaj się do
tego logicznego rozumowania a Kierunki
skłoty świat próżno zaciągamy, bo
nie zrozumiemy celu stworzenia. Ktoś
Zupełnie, że Bóg silnieć może bez mi-
łoty, a jeżeli go stworzył, nie do Kierunki
zmmarło, wyraża się jemu Kierunki myśli

nem (sta 2). Gdyż mówił od wieków i dziś i silnie,
jako karmiciel i opiekun Boga. A tak rozumie:
Przed stworzeniem nie byłby Bóg wcielony;
Kolem, wtedy Bóg, wtedy i mówi i silnie, i to
mówiła maistronalery, jedynie i ciło Bostie,
wzrostło obejmujące, po 20. Kłótnie nie ma
że być nie innego, bo mówił jest mekonow
ny, a zalem jedyn. Wprawdzie mało, że
życi i woli mekonownego i ciła i nie
dwa i silnie nie mogą, a i Boga woli
siebie nie ścierpi, chyby, że Bóg i mówi to
jedno. Że tak jest myślisz, chyba, a i mi
mówiła maistronalery, dawno już wysłuchałem.

Podobny przykładał przyrównania się
z kantaktycznego matematycznego i arytmetycznego,
czego wykazanie istotnie, granice między sobą,
jawni były, w rzeczywistości dualizmu brzożycia
odrębności podaje także Normologia i utina.
Taki z punktu matematycznego, czyli arytmetycznego
podobno powstało linia, płaszczyzna, ciało,
to, tak z punktu trójwymiarowego, który pojmując
jest miarą, porządek, wolę. Podobny powstało
nie matematyczne czyli arytmetyczne, które to nie
matematycznego, postępowego i uciwsi-
tredycyjnej.

[illegible]

hypoteza jest niepotwierdzona, gdy przyjmujemy się
"światem i światem stworzoną, bo stworzenie
nie posiada żadnej rzeczy byś, czy to nie
stworzenie świata, czy nie stworzenie wielkości.
Kto precyzyjnie rozumie a autorem niekiedy
je podwójnej kontradykcji, w jakiej materii
albo nieograniczenie świata pozostaje już
to z nieskończonością bóstwa, już do kosa
nia, to do len latwiej niż oświecić się przedmiotu
podobieństwem atomu nieskończonego materii
go, w czym jednak nie dowodzących ani
badania, nauki przyrodzonych, ani prawa
mechaniki, ani ścisłości rozumowania. Dla
tego bóstwa pozostaje przy atomach materii
nie dopuszczających dalszego podziału, a gdy
by kto chciał mieć więcej, nie do końca
się pojęcia, że wprawdzie są, w istocie go
to innych podobnych sprzeczności i wielkości,
czyli między metafizyką a fizyką, a to
prowadzących z jednej strony do atomizmu
ludskiego myślenia, z drugiej strony zalece
niem i ograniczenie istnienia materii
negatywnego.

Atomu atomizmu i nieością tak się
podobają autorowi, iż nawet do światła die
chowego je wprowadzić, w czym nie ma
żadnego odwołania do ścisłości, gdyż istota państwa
mu wymaga, aby nie tylko był material
ny, lecz i duchowy, a zatem się z nieością. To
życiowe dążenie, Boga w ludzkości ma
życia jest materializmem, społeczeństwem, obje
wieniem. Tak w świecie materialnym
wszelki był powstaje z atomu, tak w świecie
duchowym wszystko się czyni, ma, ma,

or. /
a dady Bóg wyprosił adax (str. 139) z atomów
swanypolowych i ducumych, które są jakoby
probeny, światła moralnego i dziejowego
(str. 142).

Znowu jesteśmy z głami, jesteśmy po
wocnie. prawnicy. Słuchi Bóg kładzie, myśli
nasze, wywołuje z nicotci, to niemy myśli
my, lecz on to nas. Słuchi między atomem i
terytoryą a duchem, nie ma różnicy
kierunku, bo jedne i drugie biorą swój pa-
czek i rozciągają, to nasze sączy duchu
we łach mało do nas materii, jak m. p. kład
złoty, która kładzie się na lub drogą, a
niekiedy kładzie się w naszym pierścieniu, bo
go nie myślimy lecz rozciągamy. Bóg i
nicotci wywołują. Albo sączy duchu i
leży, to kładzie się do nas i nie z atomu, lecz
z ducha i obrotu się podnie. Słuchi sączy
duchu i atomu swanypoleć się nie da. Bo i
coi kładzie ten atom? jaka jego polakeba?
Albo kładzie atomu prawnicy, choć ich
niekiedy nie kładzie, bo kładzie w duchu jak do
światła, nam poświadcza, że materia
z exaktów się składa. Albo sączy duchu i
tego, nasze sączy i materię, nasze pr-
gienia i nadaje nie maś, więc, zatem
nie mogły powstać z atomu. Kładzie myśli
jest kładzie jedynolitem i niepodzielnym, tak
jak jej podnie, duchu kładzie, jeden z siebie jest
i niepodzielny. Albo kładzie myśli prawnicy
spokojny się z kładzie atomu prawnicy
myśli, lecz z duchem i obrotu. Albo, kładzie
autor, a kładzie kładzie, kładzie prawnicy i
niekiedy systemy, kładzie nie z nich?

Newton na widok jabłłka spadającego. Do
argum. gravitac. ciąż. niezbędnych. Dział
też rozprawy stały same się same, w kółko
zgaduje prawdę i wadliwa. Ciekawość
niecierpliwej pragnienia? Teraz Duch Jednostkowy
mić może i oledy na sobie i oplotu. Duchu
względnego (str. 145)? Nagle światło prawdy
kieru się do Duchu Newtona. Widać, że
wielkie jabłko spadające, miało wyznie
prochodzenie, było i krąg i magnetyzm i wroch,
małucy, przypięty, w duchu Jednostkowego
(str. 146). Ten bez pośredni i wiążący Duch
kierował Ducha z Duchem. Leci. Tym, nazywa
mudra matematycy (str. 146). Przepo
mina to Działanie prawdy, ale filo
zofia prawdziwa mić pragnie. Takiego
Homonimii. Dnia wiążący w natchnienie
Wzrost, ale podoba, gdy pamiatać miema
ty, że Dług absolutny, dwa Ducha światła
inlewa pomysł gotowy, wybrany m. to.
Newtona Do wyproszenia wielkiej pra
wy, ona prędkość i wiać. Każde na
schmienie. Za ciekawość i wiać. Ducha,
który chwałę i wiać. Bogu i wiać,
ści. Do now. natch. Natchnienie jest ta
mka, a ta mka mić i wiać. Oczym i wiać
tych, lecz je. Do wiać. Pobudka.

Takie według autora natchnienie
wielkiego Chryzostoma. Do odkupienia ludzkości.
ści. Sprawdzenia i wiać. Prawdy, bo
mić. W Duchu i wiać. i wiać. i wiać.
R. i wiać, gdy i wiać. i wiać. i wiać.
blasku i wiać. i wiać. i wiać. i wiać.

linniskiej, rozwinął w sobie pierwszy pomysł
postanowienia swego (str. 146), ani dla tego
wspierał w trudnym rozku wystąpił pu-
blicznie, że potrzebował tyle czasu do udo-
skonałenia swojej nauki (str. 147), gdyż
dwieście słowo Boga, nie podopiecznym
linniskiego rozumowania pozwoliło myśleć o
kurpiem, ani dołżorem czy dołżem i radować
o statek mądrości swojej. Cóż więc tak w silocie
postępuje, ale Bóg stworzył, bez którego
stanie istnienie nie może, (jak sam
autor uważa na str. 179) tak postąpić nie
możę.

Przebiegiem świata Linnaeusy i Helmholtza,
poleka, Laplace'a, według Kłonej z przed-
wolnej jednej kuli gazowej parę cięgiem
zdegnamii się odległy się szerokie parę
do kółła rotomika, potem porępnawożyż
do samodzielnego wzięty, wironoalię dalej na okółła
pienowosco skłóla. Hypotetyce tej porępnawożyż
parę astronomów parępnawożyż, odnawożyż się
miał, jasności, ale miśkiy wielki, takie plan-
etwóży, mógł autor nie jedno parępnawożyż, a na-
wet parępnawożyż je kępnawożyż, czyż, że byłoby porępnawożyż
miał, gdyby parępnawożyż nie parępnawożyż
się do skłóla, lecz parępnawożyż parępnawożyż
atomu parępnawożyż, byłby oryginalny i
głęboki miśkiy zmiśkiy miśkiy, a miśkiy
deni, parępnawożyż parępnawożyż atomu
miśkiy i formowoych, z kłópnawożyż
ciemni parępnawożyż atomu formowoych (str. 59),
miśkiy miśkiy parępnawożyż.

Takie parępnawożyż w systemie stonowoych

[illegible]

Na ziemi wołaliśmy kycie. Procz tego i
założenia Stolicy i system Darwinowski bra-
nem celowości, a wieczną zmiennością pa-
stuchów nie bardzo przysłał do gustu. Libe-
ta; mimo to między autorów został Daleko ka-
prowa, chrześcijańska. Kierującą, że laska Ku-
mienię i posłusz, jako kierująca Bóg stworzył
(przez to wremie nie mamy) narodził we
wielu miejscach i wielu jednostkach, przyję-
szenia coś podobnego w chrześcijaństwie, gdzie wien-
liwie stworzeń odpowiada najlepszej wołoszno-
ści Bożej (str 58). Ale nieważne, ponieważ
do Adama i jego upadku z raju, powstała
cała męska fundamentálny dogmat
chrześcijaństwa i wtedy prawiłowie Chrystus
miał nadarzenie. Tęli; tam jaśnie głó-
wa nie sprzeciwia tego i przyjmując Ad-
mistrację miało się być w zgodzie z nauką
Kościoła, jako się dzieje, że byli ludzie i na-
miej pokonywać powoław sobie z przyjęcia
celem materialistycznym i z prawnym chrześ-
cijańskim wprost stworzonymi i takimi kon-
binacjami.

Style perona, ze kuzgi swigle me me
indow, v Adornutach, za autorinneme
(st 189)

21. f.
lecz przeciwnie, podają, że historyczny, że P.
był jedynym stworzycielem, przajmującym
ludzkiego. Kowczyńska antropologia ma
różnych argumentów przeciwnych, a mianowicie
że jest przedstawicielem inwazyj, plennizacji ludzkiej
za jeden rodzaj. W zoologii natomiast
dają się do sumy jednostek pochodzących z jednej
pary (Quotusages). Nie twierdzi zoologia, że
należy podać stworzenia z jednej pochodzącej pary,
powinno być, że fikcyjne pochodzą wiele,
amulafizowane musi. Filozofia prawa nie ma
różnych argumentów przeciwnych, w tym
nie objawienie, bo inwazyja i obelga, że wprawdzie
nie stworzenie kilku lub wielu par więcej od
powiadają w rzeczywistości, jest raczej prosta,
ma, umieli przekonania, bo w rzeczywistości
dokładnie wprawdzie się jedynie stworzeniem
wielokrotnych par; skoro to było nie może
ani 10 par ani 100 par nie wyobrazić sobie
w rzeczywistości, bo jest od jednej pary, bo kawałek
ba, nawet najmniejsza, ma się do każdej par
gi, gdzie jedno do nieskończoności. Bardzo
zła, silny argument przemawia za jedną
parą. Drugą rzecz bóg ma, że ma stworzenie
zemia; Duchodźni kamienie do wzmocnienia,
że ma do siebie kolebne od Kieralowej do był
powołanie kochały, były i siebie kochały. Kto
wtedy nie widzi, że kamień ten kochał się
sugniętym być może, gdy ludzkość z jed-
nej pary pochodzi, umieli gdy z wielu
dano się widać!

1.
Hugo we filozofii naturalnej Libella pozostał jeśd.
i w istocie. Skellinga, którego bawarce uważali,
jako by to światłomyślny, surowy systemat, który
zwał jedność natury i duchu (str. 72). Dowód
to więcej, że tak głęboko ugrzązł w pantheizmu
nie, iż jak mało Bóg włożył w jego system
nie jest potrzebny. Wskazuje na niego, że
wspaniałomyślność i podanie o naje-
mnie mają, równie wartości (str. 79). Coś
miewać, żeś pantheista, nie przyznaje
w chrześcijaństwie innego ducha, jak do Boga
który żyje w drugim świecie, a tymczasem
się rozróżnia, a tutaj powołując, że duch
chrześcijański i duch Boga jest ten sam (str. 87).
Opiera się na podanie św., jakoby św. Hieronim
technał wzywając jego odcinek życia (opis, a
całkowicie), co wcale nie sprzyja pan-
theizmowi.

Libellus mógł się przekonać, że obok
liściego błądów podnieśliśmy także i inne.
Dnia uważa, że dla naszego filozofa, i gdyby
nie rozumieli tego sposobu, mógł
być ich daleko więcej przygłuszyć, m. p. bra-
nąć rozprawy o duchu, a w szczególności o każdej
duchy i materialnych istotach, w których się
do siebie z sobą się organicznie wchłania
kapłanem (str. 152 i nast.). Także o
miejscu ducha ludzkiego od dużej części
więcej, a zostało materializmem i upiśmianem. Bóg
duchów nie jest świadkiem (str. 161),
jako by duch ludzki w przyrodzie zginął
i istniał bez ciała, bo filozofia chrześc.

scandala i nieważność cięta ludzkiego rozumu,
dokonanie, które wtedy dopada, gdy duchowo
skłoni do zupełnego rozwaru, "lecz dla niej
Dusza i cięta jest to samo" i to nie dlatego
na, która przez siebie, siebie. Do czego rozwaru
wanna, pełni znów odnowiona, już po
wołanie lasu, na karze! —

Dowód na istnienie Boga brany z
condemni gentium (str. 166). nieważność
for za słaby, nieważność, ciętych
nie większa, pewność posiada fakt przy
chodzący, że każdy chce Boga w sobie.
Ale cięta nie może o niczym dać nam
dokładnego przekształcenia, a maiano
Bogu na, meń polegająca, nie kamie
miałby się nigdy w jasne pojęcie. Nieka
leż i to nie ma tego przyjmujemy
z i w sobie, cięty, lecz, że wolał
zalewność domaga się logicznego dopie
niemix w bezwzględnej konieczności! —

Nieważność lasu powzięte w auto
nie, słabość do Kyntradyty, wpa
na, na z Hegel i innymi. Prawdopodobnie
i w rzeczywistości, bo sam z sobą
wysoka spogląda na świat, że dla
niego już nie istnieją. Nie przypu
żę, więc, różnic między plus a minus,
miedzy las a nie, sam często w naj
większej części z sobą pokostaje sprzeczność,
Sci. Plak m. p. autor m. p. 189. Długość, i
ludzkosć nie jest, czynno ludna, bo nie jest.

[illegible]

21
J. X.
waxenie miłości. Nasza matrymialna Definicja
nie ubliża ani święłości sakramentu, ani
ekskluzji matrymonialnej asekloracji. Tę kłopotliwą
autora: „całe szczęście, cała wolność, cała
swoboda człowieka całego na możliwości”.
Pamięć się całkowiciego: „ty” tylko dla „ty”
tego; w jego szczęściu właśnie znajduje
(str. 194) słowa te: „prawda, prawda, nawet
wtedy, gdy matrymialna obowiązuje kontrakt”.

Autor ma także miłość do swego
humoru (n.p. tom I. strona 6, gdzie kapo,
wiadoma walczy nakaboj i ciemności, i rozbitek
rozkazów i ludźmi wolejących dążyć) i
chociaż nie lubię nad nim się kłócić,
wac’ przez szacunek dla miłośnika, mi,
ty jedyną jednę przynajmniej pomysłową
dla ekstremita, bo na niej powstaje się ja.
Tno, jak najprościej w serce. Woli każda.
wzrostem przesyłam cię z wielką
nieprawnością. Na str. 190 rozjaśnia
się na dobre przesyłam biednym anachoretom
i wprowadzona jego dobroć nieśmiała gdzieś pod
wielkość. Iha wzruszenie pały w tonu,
co ekstremita tylko w potęgności może
spełnić swoje zadanie, ale nie jest to
prawda absolutna, niedopuszczalna
rozmiary wyjątków. Wskazywać na
ekstremita być zawsze bardzo chłodnym
zjawiskiem, a gdy przybiera do siebie po
zmiany, stawa się nawet gwałtownym
wobec Rosjów. Ale widocznie autor
w swoim zmałomieniu myśli. Sen Cierki

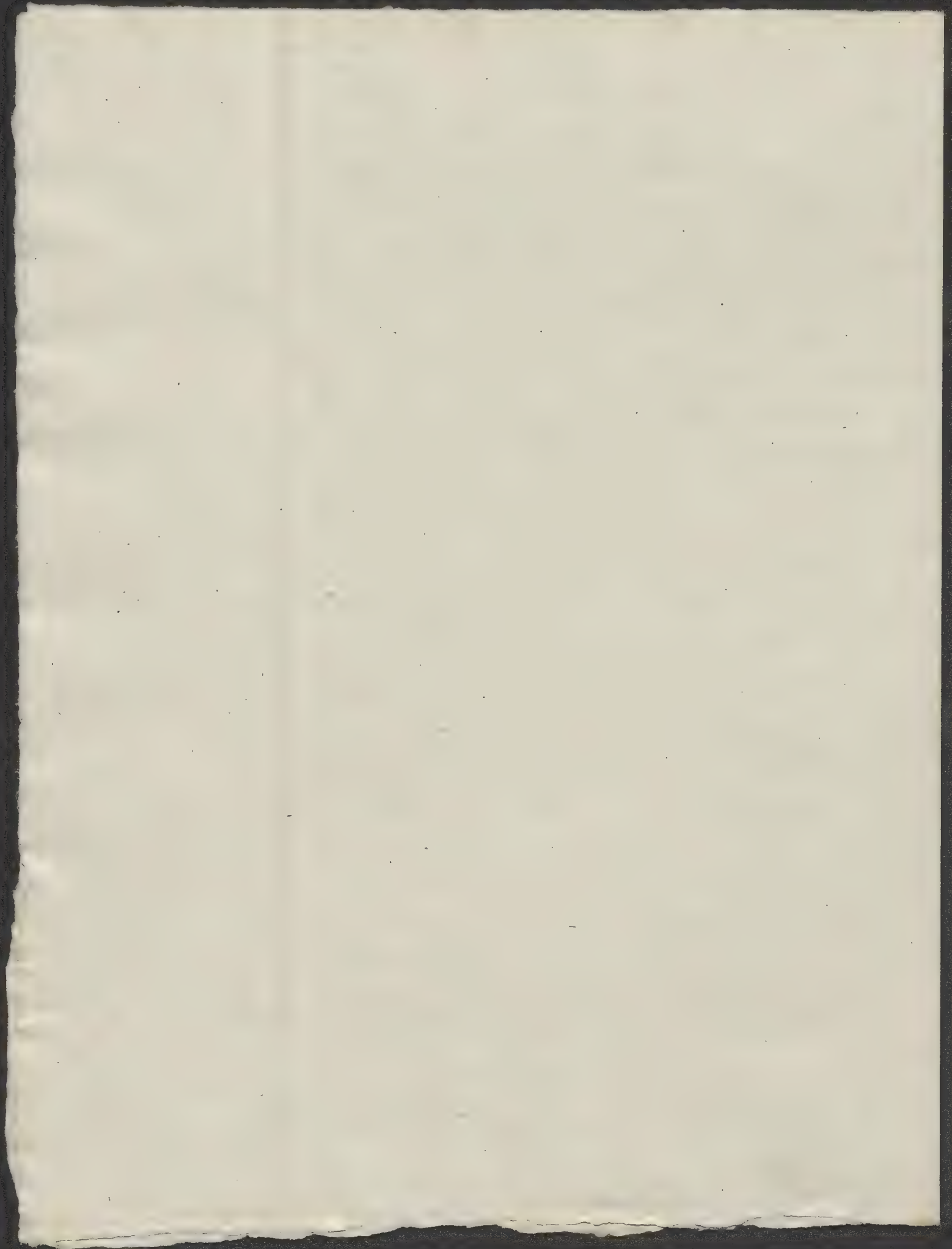

o masywności, której ciąża rzucają dla słaby
bociej i ciężkiej w klasycznym kształcie. Powiedzenie
w ich wyrażeniu się ze słowności świadomości,
zamiennie się Bogu podobać, jest to po prostu
rzecz, której Chrystus wskazał i jako najdosko-
nalszą, drogę mądrze omówił. Słusznie, a ko-
ściół płaczący nadawajacą, wieść, że to
dalej mierzonymi praca społeczeństwa
zbyt słabiej niż świadomie. Tęskniło potrzebą jest
praca, mierzonym potrzebą jest, mierzonym.
gdyby było anachronizmem siowaryjsemie.
mierzonym mierzonym nie zajmowało się, jednomo-
nierzonym, byłyby już bardzo porządkiem dla
społeczności, z której się dobrowolnie wyta-
czyły. Jednakże autor najpiękniejszej książki
chrześcijańskiego życia z prądem, który
mierzonym, mierzonym, a mierzonym jego strze-
aby były, osad i ciemne. Według p. Libelta
jeden tylko jest porządku porządku mierzonym
od mierzonym: wielku kbrodnia, brzemień cię-
żkich wysłupko; społeczeństwo dla ludzi
tego rodzaju, słowia mierzonym i gwałtem
ich na samostwość skazuje. P. Libelt pro-
wadza mierzonym Dobrowolnie na łacie
wymiaru się mierzonym, i przeobraża nawet
anachronizmem katołictwem, bo prawdopo-
dobnie byli to wielcy grzesznicy. Tu już on
dotychczas mierzonym pod schronieniem mierzonym
go osad, już mierzonym ludzkie mierzonym,
na to mierzonym, mierzonym z klas,
mierzonym słowem, aby w mierzonym mierzonym

11
всѣхъ вѣдомостей. Промовіе насъ безъ
исключенія были каждаго какъ бы то
сказано и положенныхъ въ мѣстѣ инстинк-
тъ добросовѣстности; въ нѣсколько поколѣній
въ добросовѣстности евангелистическаго
замысла, а евангелистическаго погубленія
на нѣтъ. Замыселъ, въ насъ философъ
въ великомъ нѣтъ и сподобленіи
свѣдѣній о нѣтъ какъ бы то
до нѣтъ какъ нѣтъ нѣтъ
обращеніе.

[illegible]

dem sposób odaić się nie może, odtąd wrytych
prawni nauki specjalnie zaproszono do u.
icie precyzyjnym gradtem nadanym im przez kate-
gorie Heglowskie. Wrytych, kilka latich
gradtem z astronomii i fizyki w oparciu
o Tautonii Treutonskiego. że Hegel doszedł do
samostadnego beroglednego rozumu, chętnie
przyznawany, ale, żeby taki samostadny było
uprawnienie z siebie (str. 75), i że, odtąd, gnione
osobie filozofii nie mogą być składowe i
wizji umysłu, do nowj filozofii, tego zgoda
nie przyznawany. Berogledne samostadne
rozumu ludzkiego tak ma być, jest, uprawnio-
ne, jak samostadne sereca lub soli: Cóż
jest istota, należąca, a przede i stąd jego na-
leżąca, od praw, które im nadaje stworca.
Samostadne, czyli, co na jedno wychodzi, wy-
twarzanie się z pod praw. Boich prowadząca
wse do samiznania, a w końcu do śmierci,
nie tylko na potę, społeczeń, lub w dziedzinie
umysłu, lecz zarówno w myśleniu. Hegel lub
również przez konkretnych normów wykre-
słany Hegelianizm takimi byli na zaprosze-
nie wrytych tak, jak protestantyzm tak-
myślny się w konkretnych, wymiarach wy-
noszenia. Autor mówi, że sam, precyzyjnie
sobie zaproszono i rozwiązanym wrytych
kładać religii samą, religia, marnie ro-
wiązać umysł (str. 73). Tuzum autor na-
wrażeń, wypadek koniecznym następstwem
samostadnego rozumu rozwiązanego wry-
ko, a nie budującego nie. Wtedy jednak da-
nie się trzeba było wykreślić, moim, że i
filozofia Heglowka nie, jak autor, sądzi, wry-
nie poproszeniu, jako niżej momenta sobą,
objęta i rozwiązana (str. 64), lecz że raczej, w
nie zaproszono, sama, sobie i rozwiązanym
wrytych systemy filozoficzne, w końcu, sam

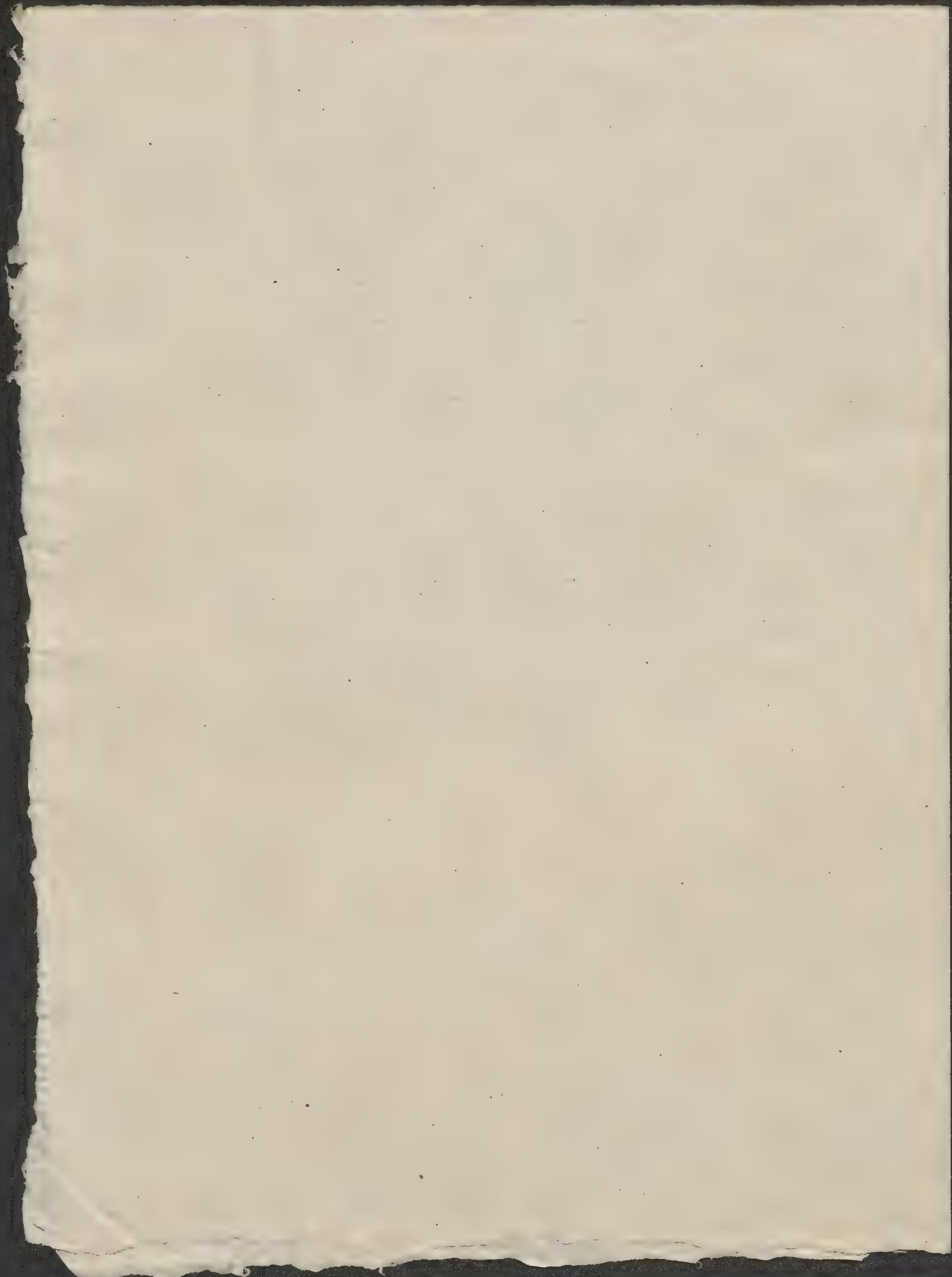
Filozofia, rozwijać musiada, na co daskany myśelnik
 obfite majdnie przykłady w diubach Bruno Bauera, Feuer-
 bacha i Straussa.

Szanowny autor miewo Stabonci swojej do
 Hegelianizmu cud to doskonałe i sta tego w tre-
 cie, roduale tego tomu rozwija w tere, wspól-
 na mu i Treutowski, ie przebiegnię filozofii
 niemieckiej musi poizagwać ra sobą, nowy
 ruch, umysłowy, wód Storian, a wazdrość, bo fi-
 losofia to mądrość, iabita na cieść. Hegeliani-
 zmu odijje w lasach Storianowskich, i promie-
 niach Bauera. Tera to nie uora. Od lat 30
 ciągle postarana stury ona jui to prouorii
 narodowy, jui to intrygom paurlanistó, jui
 to korbliżym, marenion rozpaczonego mi-
 stycyzmu, który wazpiowsy o wyspytium
 na zachodni sygłada rbaricnia od schodu.
 Poniedrny stór pare o terie rierajacej sieli
 sniadła na system Libelta. Nasampro
 poniedrny, co w niej jest prandy, bo tak sil-
 ne przekonanie w kła dielnych gborach upor-
 cygni towajace musi miew w sobie sta jakor
 iarodk prawdy. Otoi pranda jest w tem, ie Li-
 belt preraiowy potrojna rugacya, Hegelia-
 nizmu w trzech diedinach: religii, filoso-
 fii, polityki cofa się w rojja porocira pot-
 ska, natury i jej się rapyła, cy nie ma praw-
 iadnych, i których roium potrafi uoiyć system
 uory i stedy, malarby w naszym narodzie
 silne poczucie i duszy, ojczyzny i kocioda,
 roduiny i narodu, oclikuę, jakoby oswobodony
 od pnykry smorg i nerodi, iabrad się do pracy.
 Ale staż nie wyinka scale, ieby sta reakcyja
 precizo niemieckiej miżieru byda oocem
 naszej Storianowskiej. Le Storianie w podawickiej
 epoci swoich diujóv ucili jakies ciciem pojzicia

o Bogu i duszy i Trzeciej nadprzyrodzonej, nie
jest to iaden argument, boi rzymskie mniemania
aryjskiego pochodzenia miały te same pojęcia,
a Niemcy mieli nawet daleko bogatszą myślo-
logię. W Niemczech i w Szwajcarii roztępiły
się zarówno ustachetowanie i ratnie odwró-
tne religii katolickiej, ale rozbitek i mia-
josią, quasi ra soba, i k. utratę. Prawda, że
jest, że reakcja przeciw racjonalizmowi i
niemieckim mniemaniom wyjdzie z Polki, jak
długo Polka służyła waleczności i przeciw pro-
testantyzmowi i przeciw cerkiewności, ale, jak
w tych dwóch ostatnich walkach, między
Szwajcarią i Niemcami ra soba, lecz większą, niż
przeciw sobie, tak i przeciw racjonalizmowi
schizma i perwersja, w pomysłach nam nie przy-
daje, bo na pobicie protestanckiego buntu
nie potrzeba jakiegokolwiek samoprzeczności
Szwajcarskiej sentymentalności, lecz kato-
lickiego straszenia oświeconego ewangelizacji i
tradycją, Kościoła.

Trzecia ksytyka systemu Libeltowego, majonbr 1
i 2, a idanum narem majonbr 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834,

„Takto się rozumie, że i ludzkość, w miarę
rozwoju, i Bóg i ta jej ogólna siła, i ten
niekiedy niewyobrażalny potęg, budował
wysoce filozoficzny, tak i druga imna postać
ludzka, jako i ta kultura, i porządek tej
samej ogólności i ten pomysłowy i ten
wielki odświeżenie i ten, zaledwie do sytu-
acji, w których ludzkość filozoficzna (str. XX)

Wesley. (Nov. 1-17)

Autor powiada, że zapomniał się i stronił filo-
sofii dotąd, ^{pono}ż którego nie wiedział, a o lat
dwierzy, którego same brame sy (ko. 1879) w.
ce, a tak odniecały, odpowiedz, we filozofia kritic.
sor; ayum, fa burral, a biera dani filozofia
mogli, a negolewici. Hegla i Hegling trawar.
oking;

sking.
L'Esprit des auteurs; i.e. od filozofii grck. ai
do suver. Mešta byta lytko upraviana filoso
fia, rozumu (str. 2), i filozofia vygledajetj s vyobra
zenij, jako mienajetj i domu. v. 180, v. 181, v. 182

niam, idea, Suchem? Dla tego radzę wykreślić wyraz biał-
mucha i. rancior, Sucha przedmiot którego podobny po-
prostu mur. Bo rich także jest osoba, a co mi jest
osoba, jest mura.

osoba, jest miera.
Na stronie 2 pyta autor, co to jest iugol? odpowiada au-
tor, że to pomysł, sądzę, że daniel objawione wyrażem albo reakcją
człowieka. Ale myśli nie bramy tego znaku, bo, co czego ko-
niekiedy, tego sobie stworzył nie snui, ale musi wiązać się
z innymi. Sądzi autor, że, musi być imię, polega
ducha, która będzie ciasto. Na drugiej, która wyraz Ma my-
śli (str. 8).

[illegible]

ie najpniot dukt v sobie odhyra. Ten akt, a potom ca po-
moca, orobuj. Stady ducha pylecatego x ciato. Bytaby to
niepotrebna kompletacja. Tak sz, ma mca i re domem
oro. Losanyry Naidema pojciu jak do anionu vli to-
wanyry idganie ciata; to jedna niepodzielna roba
przecebie i w dach subkancypach sie odbywa, a do-
chowej i ciata x j.

Koniecznosc wice wyrazu sta myslu nie dosiichi sca-
le, ie przypuszczamy nasz, ie wyobrazenia x riktada wyra-
zy, ie wyobrazenia jst roznica, myslu, tak, jak z mionoi
lami objawiana sz, duszy ber ciata nie synikazie sta
na jst roznz ciatu. Zeili nie storo jst nie ortogony,
jednostki myslu i roznica, nie synika stg, i brygionu
myli. Quak jst roznym trowi. cyli myli.

Towrada autor ie, co nie ma pojaru, to jmi mca i
bytu (str. 8), ale nie bardzo uszolkim przykladem objawia
to swoje troie odzienie, ze. Pog sam nie istnia dby, gdyby sz, nie
nie objawia.

Wynosicie gdyby Bog ludion, nigdy sz, nie objawia
przyjmuje, pnie ponadk i, uktad siata, murie liby
porozumie, ie sta nich Bog nie istnieje, tak jak nieis-
ktorej nie moiemy dorozguzi, ani myli, ani pny. ra-
mi, sta nar nie, istnieje. Ale nie taka jst mysl
autora. On mowi o szczegolnej potencie objawiania
sz, a o tem zaawian nie moina mowic, ie Bog do
tego bytu potnietu objawiania sz, o troieci. I ma-
sch Hegelista, nie omiadby porozumie, ie stiat o Kt-
rym Bog sz, objawia, jst jako roznica jgo, jako
jgo iora, jako matka roznietkich pomytów i Boga
Gia spronowanych. Wynosko to, co Libell mowi o wyobra-
zai, muria dby, szuki o Bogu porozumie.

Dobre mowi autor, ie między piotriarkhianu myli
cyu i krtatcyu, nie roznica pami jstion, cy oba
raren sz, cygnie. Jak o matuzi siata i cyto razem
ostaje i nie ma przediatu między jednym i drugim, rozn-
bnie jednoczenie pnieka sz, iednane roznym i Gia
Tanie wyobrazeni. Nie moina porozumie, co jst rozniet-
sa, a co porozumie. Nie na pojaru ber myli, a my-
li ber pojaru (str. 9)

Wynosko to jst pztne i prawdziwe, ale nie dowod.

31
Lecita, to, co autor powieział na str. 17, powon zbija na Libelt.
20^{ty}, niosząc się, że filozofia wyobrażeń ma podobnie Umiejętność. 3.
Których mi ma filozofia rozumu, bo wyobrażenia
jest tylko aeruistyczna, spata rozumu (str. 20). A o to
wynika, że teoria myślenia musi być podstawa, teo-
ryi wyobrażenia (str. 20) Umiejętność nie jest i nie
nie jest, jak tylko obliczeniem o rady magiej logiki
myślenia..... Arystoteles, Hegel i inni, myśli
niektórzy idą do filozofii rozumnej, a nawią-
zuje do niej ubit gorczyca Hegla i... Umiejętność
opiera się na myśleniu, jako na ogólnym prawie
naturalnym, a nawiązuje myśleniu magiej i Umiejętność
przez diadania swego (str. 21)

I. Lych. wad Libelta, ja kitalik sem iu, na
innym, wynika, nie rozplinie:

1. że filozofia nie może ratować się opierając
na wyobrażeniach, lecz na teorii, myśleniu.

2. że Libelt nie może filozofii Umiejętność Libelta
nie jest systemem filozoficznym, lecz, co najgorsze, ra-
bionizmem, imitacją Hegla i do filozofii, he-
logii, do opozycjonizmu.

3. że Libelt nie postępowanie autora jest i super-
my, spinał się i radzeniem pierwszego tomu, gdzie
autor dowodzi, potrzebę nowej filozofii i bankructwa
filozofii Hegla i. Jeżeli co i Hegla i bankructwo-
wa to, to i diad logika jego, która jest i adrem i me-
sajunka jego.

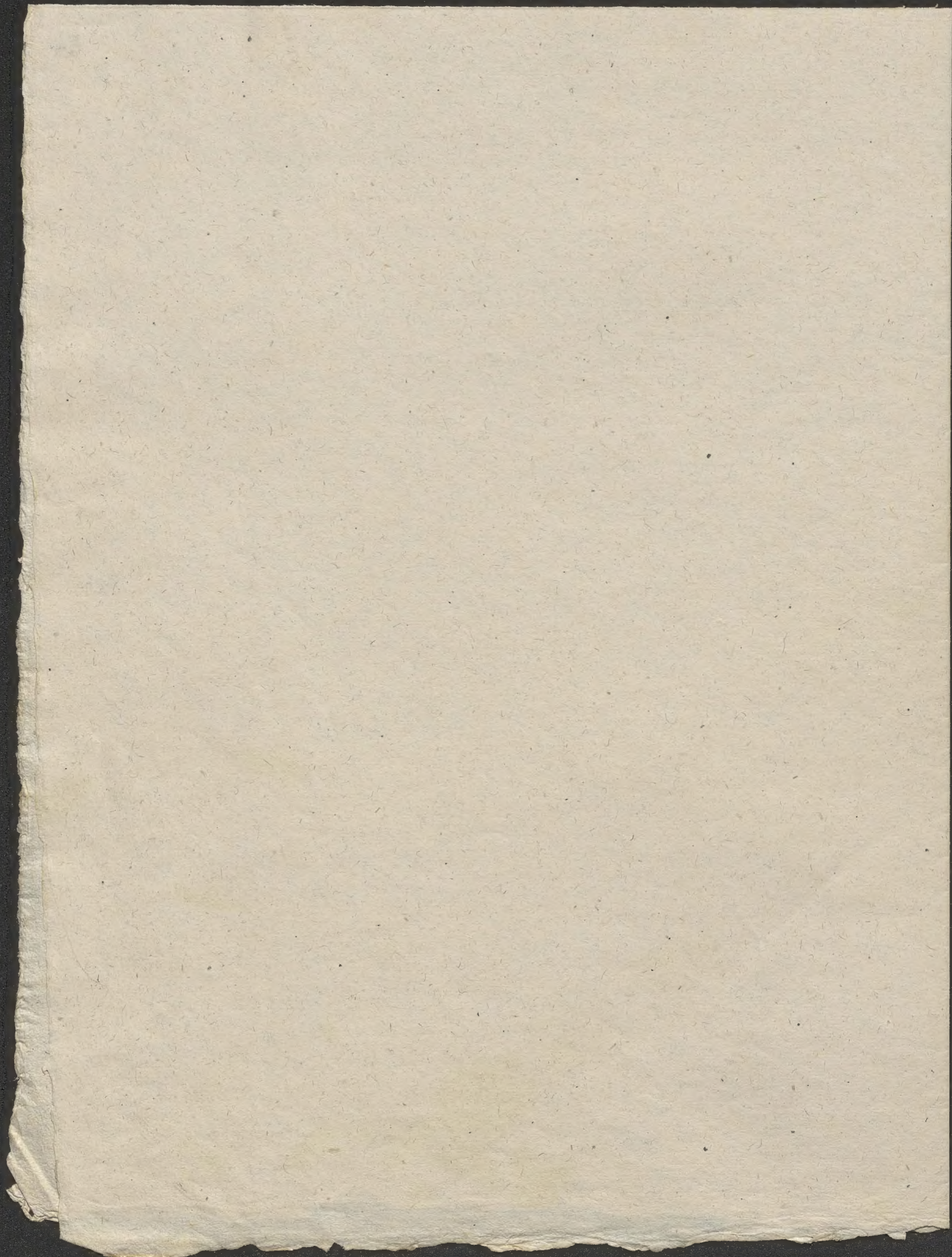
4. że Umiejętność mi jest filozofia, bo filozofia
nieka i kady, se zastawia się nad rozumem,
Umiejętność nad kadykami, ma się miło do filozofii,
jak opieranie do filozofii, natury.

Czemu jest matematyka dla formy (przestrzeni i czasu)
temu jest metafizyka dla treści.

Tradycjonalizm ma swoje miejsce w dziejach teologii, ale zastąpienie
jennie prawem do filozofii należy. Też błąd racjonalizmu jest,
że nie maż innę władzę, niż przedmiot, przekraczać nauki i dyktis.
Mowa by pod wyjątkiem racjonalizmu zebrać kółko kierunków
dodatkowo autorowi nie przypisuje się do nauki. Ale mniejsze
o to, skoro to racjonalne ustatkowanie nauki i wielce niez
wyjaśnienia.

1. Wrazenie zmysłowe i nie uich oparte rozumowanie mystyczne
na nie liżne studzenie i błąd; potrzeba zatem prawdy naukowej ze-
wnątrz nas, bo nasz rozum sam o własnych siłach nigdy ję-
nie dostigne. Ale zdzieri ję nauk. Organizm nie winyć
budziat, bo kiedy z uich typy rozum, to my sami, podlega
defektem. Potrzeba rozumowi prawdy rozumowej, rozumowej, bez-
myślności; potrzeba mu rzeczy niewyrażonej d. j. rozum, które nie
nie uginieją, rozum pierwszy, które nie przekracza. Ale która
nam je de, jeżeli natura ludzkości, rozum ludzki utwo-
rzył ich nie doleg. Ten jeden, który jest i nad naturą
i nad ludzkością, to je ułot - de l'enseignement - 62.

Ciekawie nie moje samej istoty rozumowi ani ułotie po-
ruci ani Boga, ani stworzenia mówić do Boga, musi przede
wszystkiem ^{koniecznym} prawdy i filozofii być podana w objaśnieniu -
jakośkolwiek du chist. I. 187.

Goimie ten system u twierdzeniu, że stworzenie stworzone
przez Boga, Bóg stworzył, przez ułot, ułot stworzony i
ję ułotom, rozumiejąc o rozumie prawdy rozumowej,
umyślnie rozumie religii, moralności, nauki, prawnictwa.
Mówimy, że miast Boga potęsi rozumowi - bez której
nie będzie nauki, sztuki, dyktis, bez której stworzenia
nie byłoby takim, jakim jest.
Zob. Bachel - 535. - L'histoire nous apprend etc.

200-1111